

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. V. H.,** zastoupený advokátkou Mgr. Darinou Kučerovou se sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 26. 11. 2002, č. j. OAM-1219/AŘ-2002, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 15 Az 330/2003,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 26. 11. 2002, č. j. OAM-1219/AŘ-2002. Citovaným rozhodnutím ministr vnitra zamítl rozklad stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 13. 11. 2001, č. j. OAM-4509/VL-10-OL4-2001, jímž byla stěžovatelova žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech a soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené správní rozhodnutí zrušit.

Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by důvody jím uváděné při řízení o udělení azylu byly ekonomické a že by o azyl žádal nedůvodně; naopak se domnívá, že žalovaný zcela nedostatečně posoudil jeho osobní situaci a okolnosti, které uváděl již při pohovoru před žalovaným.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu a zároveň žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se domnívá, že rozhodnutí ve věci azylu, stejně jako rozhodnutí soudu, byla vydána v souladu s právními předpisy. Dále jen odkázal na správní spis a navrhl kasační stížnosti nevyhovět.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 15. 5. 2001 na základě žádosti, v níž je jako důvod uvedeno, že stěžovatel neměl ve Vietnamu práci a nemohl tam dostatečně uživit svou rodinu, proto na radu svého známého odjel do ČR, aby zde mohl pracovat. Totéž vyplývá i z protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 15. 10. 2001. I z tohoto pohovoru vyplynulo, že důvody jeho příjezdu do ČR byly výlučně ekonomické, neboť ve Vietnamu je velmi těžký život a stěžovatel sice mohl společně s manželkou pracovat, ale to, co vydělali, stačilo pouze na nutnou obživu jejich rodiny. Ve městě práci sehnat nemohl a tak pracoval celý život jako rybář. Dále popsal svou cestu do ČR přes Slovensko a uvedl, že ve Vietnamu neměl nikdy problémy s policií ani se státními úřady. Přestože nevěděl, zda by mu něco hrozilo v případě návratu do Vietnamu, vrátit se nechtěl.

Žalovaný žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu svým rozhodnutím ze dne 13. 11. 2001. V něm uvedl, že stěžovatelovy problémy byly, jak vyplývá z pohovoru, výlučně ekonomické povahy. Dále žalovaný neshledal podmínky umožňující udělení azylu podle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu a nebyla shledána ani přítomnost překážky vycestování.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel rozklad, v němž tvrdil, že již ve své žádosti o azyl uvedl, že musel ve Vietnamu tvrdě pracovat, a přesto neměl dostatek prostředků k obživě, že jeho rodina měla velice těžký život bez jistoty, a proto musel odjet do ČR, aby zde požádal o udělení azylu a mohl zde žít, pracovat a mít stabilní život.

Tento rozklad byl zamítnut výše označeným rozhodnutím ministra vnitra ze dne 26. 11. 2002, v němž ministr vnitra uvedl, že skutečnosti uváděné stěžovatelem jako důvody žádosti o azyl jsou zcela nedůvodné pro udělení azylu, mají výlučně ekonomickou povahu a svědčí o tom, že touto žádostí řeší stěžovatel své ekonomické problémy, jež jsou pouze odrazem celkové hospodářské situace jeho státu. Ministr vnitra neshledal ani důvody pro aplikaci ustanovení § 13, § 14 a § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem podání označené jako opravný prostředek, v němž namítal porušení některých náležitostí správního řízení podle zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu. Krajský soud tento opravný prostředek (žalobu) zamítl napadeným rozsudkem. V něm soud shledal, že žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav věci a věc náležitě posoudil, přičemž stěžovatel během celého správního řízení vskutku neuváděl jiné důvody pro udělení azylu než ekonomické, žalovaný tedy vycházel právě ze stěžovatelových jednoznačných tvrzení. Stěžovatel také neuváděl nic,

co by svědčilo o důvodech přiznání azylu podle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu, a ani krajský soud nezjistil důvody pro překážky vycestování podle ustanovení § 91 tohoto zákona. Ze všech těchto důvodů krajský soud posuzovanou žalobu zamítl výše označeným rozsudkem napadeným touto kasační stížností.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Stěžovatelova jediná námitka obsažená v kasační stížnosti směřuje proti tomu, že byla žalovaným údajně nedostatečně posouzena jeho osobní situace, z níž ve skutečnosti nevyplývá, že by důvody jeho žádosti o azyl byly výlučně ekonomické povahy. Zkoumaje správnost tohoto posouzení daného problému, zaměřil se Nejvyšší správní soud na otázku, zda lze důvody, pro něž stěžovatel žádal v průběhu správního řízení o azyl v ČR, podřadit pod ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, a na základě všech podkladů obsažených ve správním spise shledal, že takové podřazení, jak bylo provedeno správními orgány a potvrzeno krajským soudem, je odůvodněné a správné.

Nejvyšší správní soud odkazuje na dosavadní judikaturu, mezi jinými na svůj rozsudek ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 5 Azs 3/2003 (nepublikováno), podle něhož *„obtíže žadatele o azyl stran obživy či možností seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické“.* Ekonomicko sociální situace stěžovatele, jehož motivací pro žádost o azyl byla snaha zajistit sobě a své rodině svou prací v ČR obživu a prostředky k životu, jež vzhledem k obecné situaci ve Vietnamu nemohl v míře dostatečné pro důstojné uživení své rodiny získat, a to podle všech podkladů obsažených ve správním spise, včetně jeho výroků obsažených v pohovoru; je nanejvýš zjevně hlavním a jediným důvodem jeho žádosti o azyl.

Takové důvody žádosti o azyl přitom plně spadají právě pod vymezení ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu podle něhož platí: *„Žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel uvádí pouze ekonomické důvody...“* Stěžovatel v posuzovaném případě uváděl pouze ekonomické důvody a jak žalovaný, tak následně krajský soud při soudním přezkumu rozhodli plně v souladu s touto skutečností.

Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění namítaného (a ani žádného jiného) důvodu kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť - jak vyplývá ze shora uvedeného – v souzené věci nebyly shledány uvedené vady řízení před správním orgánem, kdy by pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se Ministerstvu vnitra nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. 2. 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu